

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Admittuntur in Societatem Angli. n. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

mine traducto, quâ acerbissimis quæstionibus supplicijque aut arcere regno satagebant, aut perdere: sed creuit sub incude *Societas*, atque ab iplo duxit opes animumque ferro.

III. Neque id quod longo post tempore futurum erat viuentem latuit *Ignatij prædictio*. *Ignatum*. Is enim cum consuleretur aliquando à Prouinciali Romano admittendusne esset in societatem quidam *Anglus*, iussit admitti, fore enim vt olim in *Anglia* floreret æquè *Societas* atque in alia qualibet Prouincia. Et sanè si diuinæ bonitati placuit Patriarchis illis antiquis, ad erumnarû solatium, venturæ sobolis fertilitatem, ijsdem in terris in quibus tum peregrinabantur, præmonstrare; si *Ignatio*, cum ex *Parisiensi* inopia *Antwerpiam* excurrisset, indicauit fore vt *Petrus Quadratus* Methymnæ suæ Collegium Societatis postliminio conderet, quid miremur, si ad leuamen inopiæ & laborum, à diuina mente anticipata notione intellexerit, hoc veluti altero in orbe sibi suscitatum iri aliquando illustre semen, ibi oriturus luminis sui stellas sine numero, vbi sub teterrimo Schismate capisset noctescere, idque co fortassis tempore diuinitus præuidisse, quo rerum ad vitam cum litterarum studio tolerandam necessariarum indigus, traiecto Oceano penetravit Londinum subsidia egestatis ab Hispanis institoribus Christi nomine quæsiturus.

IV. Quantopere verò iam inde ab initio natæ firmatæque Societatis ei auerfata sit *Anglia*, etiam viuente *Henrico* Rege eius nominis Octauo, non crit difficile hinc æstimare, quod cum adlaborante Roberto Primate Armachano, viro doctrinæ pietatisque eximia, destinatus in Hiberniam fuisset auctoritate Pontificia, primùm *Ioannes Codurius* ex *Ignatij* decem Sociis vnus, ei que immatura morte præcepto substitutus *Alphonsus Salmeron*, in eam Insulam cum *Pascasio Broëto*, & *Francisco Zapata* penetrasset, nec Pontificis consilia in retinendis in obsequio *Romanæ sedis* populis exequi, nec alia legati munera obire, nec commemorari quidem, nisi mutatis sæpe latebris, summoque tum suo tum hospitem suorum periculo, per Regionum odia, Ministrorumque sagacitatem potuerit, nec per *Angliam* parare reditum, nec in *Scotia*, ob serpentem ex *Anglia* hæreseos pestem, vtiliter operam ponere. Itaque velut *Orci* indignantis estu reiectus, in *Italiam* reuertitur, futurus documento ægrius aliquanto ab detortis in praua dogmata, ac maleuolæ voluntatis obstinationem hominibus Christianis, quàm ab Ethnicis ipsis atque nulla Religione excultis, Pontificios, id est, Dei oratores admitti; quando Ethnicis ignorantis fere solâ, & auitæ superstitionis veneratione falluntur, hi falli potius volunt, quàm fallantur.

V. Cæterum *Ignatius* vbi suorum diligentiam difficulter hisce ad septentrionem collabantibus regnis adferri medelam cerneret; quod supererat, id egit sedulo, vt ijsdem precum suarum Sociorumque auxilio opitularetur, tempus operiens, quo Deus vberioris messis annos pararet, & colligendæ messi operas idoneas seligeret. Ex legatione autem, quam diximus, *Salmeronis*

meron's in Hyberniam, & Petri *Ribadeneira* commoratione in Anglia, cum *Figueroa* Oratore Regis Catholici sub initium *Elizabethæ*, intellectum satis est quam exiguus in ea gente, iisque circumstantiis fructus sperari posset, nisi per eius idiomatis peritos, atque adeo per eiusdem nationi homines, res Catholica plerumque administraretur. Itaque *Lainius*, cum in defuncti *Ignatij* locum adlectus Societatis clauum teneret, videretque mortuam *Mariam* Reginam Catholicam, hæresi rursus per Angliam habenas laxari, non modo beneuolè aliquamdiu plures Anglos (magnum Gregorium imitatus) in studium aluit, quò certius de animi proposito, deq̄ne cætera aptitudine cognosceretur, verum non paucos per Germaniam vtramque atq̄ Italiam, Societatem petentes curauit admitti. Quantum verò id ex *Ignatij* sententia fieret, (præter ea quæ diximus) ipsius *Ignatij* ad Cardinalem *Polum* (rem Catholicam feliciter in Anglia procurantem) literæ perspicuum reddunt; quas ego literas, quoniam & Sancti Patris ardens diuinæ gloriæ studium, & in Angliæ reductionem animum propensissimum ostendunt, pro ea quam debemus memoris animi significatione, integras hic si explicauero, gratam me lectori rem facturum existimaui. Sunt autem huiusmodi.

Gratia & Charitas Christi Domini nostri cum suis Sanctis donis & Charismatibus sit cum Reuerendissima dominatione vestra, Amen. Ex litteris Reuerendissimæ Dominationis vestræ, vndecimo Nouembris Bruxellis datis (quo tempore iter parabat in Angliam) intellexi bonam spem quam Dominus Deus noster Reuerendissimæ Dominationi vestræ iam tum faciebat reducendi eius Regni ad Sanctæ Ecclesiæ Catholicæ vnitatem. Atque non ita multo post Civitate tota pererebuit spem istam in rem conuertam esse, tam breui temporis morâ, vt manifestum profecto omnibus esse debeat, illius fuisse id omne opus, qui sine tempore perficit quidquid diuinæ suæ perfectissimæque voluntati placuerit. Equidem pridem ad Reuerendissimam dominationem vestram perlata fuerit vniuersalis consolatio atque lætitia spiritualis, quam Sancta sedes, à Patre Misericordiarum & Deo totius consolationis, intimis percepit visceribus ex hoc singulari dono; Quantum verò hæc minima Societas hauserit, in dieque hauriat, qua tandem oratione explicari possit ignoro.

Sine fine laudetur ab omnibus Creaturis suis Dominus noster *Iesus Christus*, qui tam apertè nobis commostravit thesaurum gratiæ suæ & Charitatis, tamque suauem detexit tamque potentem Prouidentia suæ dispositionem in hac Angliæ reconciliatione; & quando eius perfecta sunt opera dignetur corroborare atque amplificare tam magnum beneficium vniuersæ præstitum Ecclesiæ vt magis ac magis in dies cognitio & gloria eius Sanctissimi Nominis propagetur, & pretiosissimus ille sanguis quem vnâ cum vita obtulit æterno Patri cum effectu applicetur saluti animarum. Hoc possum affirmare, nobis vt Reuerendissimæ Dominationi vestræ addictissimis, atque omni officiorum genere adstrictis, ingenti solatio fuisse, quod diuina sapientia

Ribad. l. 2.
Historiæ,
c. 22.

Admittuntur in Societatem Angli com plures.

Literæ Ignatij ad Card. Polium.

Ita tum appellabantur qui nunc dicuntur eminentissimi.